

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 58959-12-18 מדינת ישראל נ' נוה ואח'

בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים 1. אפרים נוה
2. בר כץ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רועי רייס

ב"כ הנאשמים עוה"ד בועז בן-צור, כרמל בן צור, גיא רווה והמתמחה בר ולטר הנאשמים בעצמם

הכרעת דין

כתב האישום

נגד שני הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לכל אחד מהם שלוש עבירות:

יציאה מישראל שלא כחוק, בצוותא, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

כניסה לישראל שלא כחוק בצוותא, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

קבלת דבר במרמה בצוותא, לפי סעיפים 415 רישא ו-29 לחוק העונשין.

תמצית העובדות הנטענות בכתב האישום הן כי הנאשם, שהיה פרוד מאשתו בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, היה בן זוגה של הנאשמת. אותה תקופה, ניטש הליך גירושין בין הנאשם לבין פרודתו, אשר גלש אף להליך אזרחי בינה לבין הנאשמת.

הנאשמים החליטו לטוס לנופש משותף בתאילנד בין התאריכים 20/9/18-2/10/18.

עובר ליציאתם לתאילנד ועל רקע סכסוך הגירושים, ביקשו הנאשמים לפעול להסתרת שהותם המשותפת המתוכננת בחו"ל.

במסגרת זו החליטו השניים לפעול במרמה בצוותא חדא ליציאתה של הנאשמת מישראל ובהמשך לכניסתה לישראל, מבלי שהיא תתייצב בפני בקר הגבולות, או עמדה ממוכנת, כנדרש, ובכך לשבש את תיעוד יציאתה וכניסתה כאמור,

באופן שתשוקף יציאת וכניסת הנאשם בלבד.

הכל בדרך, אותה הציע הנאשם, כלהלן.

ביום 20/9/18 בשעות הערב, הגיעו השניים אל אולם ביקורת הגבולות בשדה התעופה. הנאשם הזדהה בפני אחת העמדות הממוכנות וזו הנפיקה עבורו אישור מעבר ("גייטפאס") ואילו הנאשמת שלצידו, לא הזדהה כלל ועיקר בפני עמדה ממוכנת, או בפני בקר גבולות.

הנאשם מסר את אישור המעבר לשימושה של הנאשמת והנאשמת עברה בשער המעבר באמצעות אישור המעבר, אשר הונפק, כאמור לעיל, עבור הנאשם, תוך יצירת מצג כוזב, כי מדובר באישור שהונפק עבורה.

במקביל, נצמד הנאשם לגבה של נוסעת אחרת שעברה בשער המעבר, באמצעות אישור מעבר שהיה ברשותה, צעד מאחוריה בעקבותיה בזריזות וכך השתחל ועבר בשער המעבר יחד עימה, בו זמנית.

כך, הוסתרה והועלמה יציאתה של הנאשמת מישראל במועד זה ונמנע תעודה הרשמי בתיעוד המעברים.

ביום 2/10/18 שבו שני הנאשמים מתאילנד לישראל וסמוך לאחר הנחיתה, הגיעו לאולם ביקורת הגבולות וצעדו יחדיו לאחת העמדות הממוכנות.

פעם נוספת הזדהה הנאשם בדרכים הנדרשות בפני העמדה הממוכנת וזו הנפיקה עבורו אישור מעבר. הנאשמת לצידו, לא הזדהה, שוב, כלל ועיקר, בפני עמדה ממוכנת, או בפני בקר גבולות.

פעם נוספת, מסר הנאשם את אישור המעבר לידי ולשימוש הנאשמת והשניים צעדו יחדיו לעבר אזור שערי המעבר.

הנאשמת עברה בשעה מעבר באמצעות אישור המעבר, שהונפק, כאמור לעיל עבור הנאשם, ובמקביל נצמד הנאשם אל גבה של הנאשמת, צעד מאחוריה ובזריזות, השתחל ועבר בשער המעבר יחד עימה, בו זמנית.

כך, הוסתרה והועלמה כניסתה של הנאשמת לישראל במועד זה, ונמנע תעודה הרשמי בתיעוד המעברים.

יחד עם זאת, בהזדמנות זו, בקרית הגבול ששהתה בסמוך לשער המעבר, הבחינה בהתנהלותם של הנאשמים, ניגשה אליהם ותשאלה אותם תשאול ראשוני בנושא.

במהלך תשאול זה, התמם הנאשם ואף טען תחילה כי אינו מכיר את הנאשמת.

מאחר שחשדה של בקרית הגבול לא הוסר, היא עיכבה את שני הנאשמים וסוף דבר אף נפתחה החקירה, שהובילה להגשת כתב האישום כאמור.

הבאת הראיות

הנאשמים כפרו מכל וכל במיוחס להם ונוהל הליך של שמיעת הוכחות.

עם זאת, ובסיום שמיעת הראיות והבאתן בפני בית המשפט, נראה כי אין חולק באשר לממצאים עובדתיים המהווים את יסודות העבירה.

נראה כי אין חולק כי שני הנאשמים עזבו את גבולות ישראל ונכנסו לישראל בדרכם חזרה כמפורט בכתב האישום.

עם זאת, העלו הנאשמים טענות שונות אף באשר לעבירה של כניסה לישראל ויציאה ממנה שלא כחוק.

לטענתם, מדובר היה במעשה ספונטני, שהתגבש "ברגע האחרון ממש", במהלך שהייתם בשדה התעופה, ועוד טענו כי לא היה במעשה זה כדי להועיל להם בדבר מה, כפי שנטען בכתב האישום. נאשם 1 אף כפר בכך, שעם עיכובם על ידי בקרית הגבול הוא הכחיש בפניה כל הכרות עם הנאשמת 2.

כן העלו שני הנאשמים טענות מקדמיות בשלושה מישורים -

פגם או פסול בכתב האישום - ייחוס שתי עבירות לפי חוק הכניסה לישראל (כניסה לישראל ויציאה מישראל) מהווה ריבוי עבירות מיותר ופסול.

הגנה מן הצדק בשל אכיפה בדרנית.

הגנה מן הצדק בשל שיקולים זרים בהעמדה לדין - כתב האישום הוגש בשל שני שיקולים זרים - מעמדו של הנאשם והפרסום לו זכתה פרשה זו.

כאמור לעיל, למעשה, וסופו של יום נראה כי לא היתה כפירה ממשית בעצם יציאתם של הנאשמים מישראל וכניסתם אליה בדרך חזרה שלא כדין.

בהודעתה הראשונה במשטרה (ת/15) שנמסרה זמן קצר לאחר עיכובה של הנאשמת 2 על ידי בקרית הגבול, היא סיפרה כי הן ביציאה מישראל והן בכניסה לישראל היא מסרה את דרכונה לידי הנאשם 2 והוא טיפל בהוצאות אישור המעבר ומסר לה אותו וכך עברה במעבר הגבול. לשאלה הכיצד תסביר כי אין רישום יציאה וכניסה שלה בתאריכים הרלבנטיים, השיבה כי אינה יכולה להסביר את הדברים. עוד מסקרה כי גם הנאשם 1 הוציא כרטיס ועבר כך. אף משהוטח בה כי יש סרטון המתעד את יציאתה מהארץ והיא לא נצפית מנסה להוציא כרטיס ואף הנאשם 1 נצפה מוציא כרטיס אחד, עמדה על דבריה בטענה כי היא אינה מכירה את "המכונה" הזו והנאשם 1 סייע לה בהוצאת האישור. לשאלה מה הסיבה שרצתה להסתיר את יציאתה מהארץ השיבה כי אין לה כל סיבה שכן משפחתה והמעסיק שלה יודעים שיצאה לחו"ל.

הנאשמת סרבה לחתום על הודעתה זו.

בהודעתה השניה (ת/16) שנמסרה מיד לאחר ההודעה הראשונה, עומתה הנאשמת עם כך שבעבר כבר יצאה פעמיים לחו"ל יחד עם הנאשם ואז מופיע רישום שלה כדין ברישום הגבולות. היא השיבה כי אז לא נעשה שימוש במכונות, אלא התייצבה בפני בקר בדלפק.

הנאשמת סרבה לחתום גם על הודעה זו.

בהודעתה השלישית (ת/18) שאף היא נגבתה אותו יום וזמן קצר לאחר השתיים הקודמות, פתח הנאשמת את דבריה וציינה כי היא ביקשה למסור הודעה חוזרת ופרטה כי היא ומשפחתה עוברים הטרדות וזאת בשל מערכת יחסיה עם הנאשם ועל כן ומתוך פחד שהשהות שלהם יחד בחו"ל לא תתגלה, החליטו בהחלטה משותפת כי לא יבוצע רישום של יציאתה וכניסתה לישראל וכך ביצאה מישראל מסר לה הנאשם את אישור המעבר שלו ועבר בביקורת יחד עם אישה אחרת, שנסעה עימם ובכניסה לישראל חזרו על המעשה, כשהפעם עבר הנאשם יחד איתה במעבר. היא הביעה צער וחרטה וחזרה על כך שהכל בשל שהיא נרדפת על ידי זוגתו של הנאשם וכי אין לה כל מניעה או הגבלה לצאת מן הארץ באופן חוקי.

הודעה זו נחתמה על ידי הנאשמת.

רס"ר סופי הוד, החוקרת אשר גבתה את ההודעות של הנאשמים, סיפרה בעדותה בבית המשפט כי הודעתה השלישית של הנאשמת נגבתה לאחר שנגבתה הודעתו של הנאשם והוא קרא לה והבהיר לה שהוא מסר הכל והיא יכולה אף היא לספר הכל. (עמ' 34 לפרוטוקול).

הנאשם פתחת את דבריו בהודעה שמסר במשטרת ישראל, ביום הנחיתה (ת/18) בכך שהוא מעוכב למעלה מחמש שעות וכי מאז שנודעה זהותו היחס אליו מחפיר ועוין.

לדבריו, לא ביצע עבירה כלשהי כיוון שיציאתו מישראל וכניסתו אליה דווחו ונרשמו כחוק.

הנאשם תאר את תהליך היציאה מן הארץ בכך שהתייצב לפני המכונה הרלבנטית קיבל אישור מעבר וכך יצא.

לשאלה עם מי עמד בסמוך למכונה השיב כי אינו זוכר וכן אינו זוכר באם העביר במכונה דרכונים נוספים.

לטענתו עבר במעבר היציאה באמצעות האישור שלו.

באשר לכניסה לישראל השיב כי נכנס לאחר שהעביר את האישור שלו במכונה. לשאלה האם מסר את האישור שלו למישהו אחר השיב: "היינו קבוצה אז אולי זה התערבב".

לשאלה האם מסר את האישור שלו לנאשמת השיב כי אין כל סיבה שיעשה כן, אך הדרכונים שלהם מצויים באותו תיק "אז אולי דברים מתערבבים". לשאלה האם הנאשמת עברה ביקורת גבולות בכניסה וביציאה מן הארץ השיב: "אני מניח שכן". משהטיחה בו החוקרת כי הוא יצא מישראל באמצעות כך שנצמד למישהי במעבר הגבול ולא באמצעות האישור שלו, השיב: "אני לא חושב שזה קרה, אין לי סיבה".

משהמשיכה החוקרת והטיחה בו כי באישור שלו נעשה שימוש על יד הנאשמת השיב כי תשובתו זהה וכי כל חפציהם היו מעורבים יחד וכי אין למי מהם סיבה לעשות כן, כיוון שהם אינם מנועי יציאה מהארץ.

בהמשך ובמהלך גביית העדות שינה הנאשם גרסתו וציין כי ביציאה מהארץ מסר לנאשמת את אישור המעבר שלו כיוון שהוא מצוי בהליך גירושין קשה והוכח לו כי נתוני היציאה שלו מהארץ דולפים. אשתו העסיקה חוקר פרטי שהשיג נתונים אלה באשר ליציאות מישראל בעבר והדבר גרם לו לנזק מאוד גדול בהליך הגירושים, משנעשה שימוש בנתונים נגדו.

הוא המשיך והשיב כי בשל כך מסר את האישור המעבר שלו לנאשמת הן ביציאה והן בכניסה.

בפני הנאשם הוצגו סרטונים מהמצלמות בשדה התעופה המתייחסים ליום ההמראה ויום הנחיתה והוא השיב כי הסרטונים מדברים בעד עצמם ושב והדגיש כי לשניים אין כל מניעה חוקית לצאת מישראל והסיבה היחידה למעשים היתה דליפת נתונים אלה והשימוש הזדוני שעושה בהם אשתו בהליך הגירושים.

כן הוגש זכ"ד שערכה החוקרת סופי הוד שגבתה את הודעת הנאשם, בו מסרה כי במהלך חקירתו, החל הנאשם לבכות וסיפר כי המעשים בוצעו על רקע הליך גירושים קשה מאוד שהוא עובר ובמהלכו שכרה אשתו חוקר פרטי שגילה את תאריכי היציאה של הנאשמת לחו"ל ועל כן חפצו להסתיר מידע זה. הוא ביקש מאוד כי החקירה לא תיחשף כיוון שיהיה בכך כדי לגרום עוול למשפחתו. (ת/19).

למעשה, די היה בכך על מנת להוכיח את יסודות העבירה של יציאה מישראל וכניסה לישראל שלא כדין ואולם לאור הכפירה המוחלטת של הנאשמים במיוחס להם, הוצגו בפני ביהמ"ש ראיות נוספות, כדלקמן -

הוגשו הסרטונים ממצלמות האבטחה של שדה התעופה, המתעדים את הליך יציאת שני הנאשמים מישראל ואת כניסתם לישראל בדרכם חזרה, באופן שפורט בכתב האישום לעיל. (ת/3 וכן הודעתו במשטרה של תום צ'גלקוב, רכז מודיעין בנתב"ג - ת/2 ודו"ח צפייה של החוקרת סופי הוד - ת/14).

הוגשה הודעתה במשטרה של רות שניאורסון, אשר יצאה לנסיעה זו לחו"ל עם שני הנאשמים ולדבריה היא עברה במעבר הגבול באמצעות אישור המעבר שלה ולבדה. משהוטח בה כי הנאשם נצמד אליה ועבר איתה השיבה כי לא ידעה על כך ולא הרגישה זאת.

משהוצג בפניה הסרטון המתעד את הדברים, השיבה כי לא היה תיאום ביניהם לעשות כן והיא רואה את הדברים לראשונה בסרטון. היא הבינה שהנאשמת עברה באמצעות האישור של הנאשם והלה הצטרף אליה, מחקירתם והשיבה כי במהלך השהות בחו"ל שני הנאשמים שוחחו על כך. (ת/4).

כן הוגש דו"ח הפעולה של רס"ב דניאל אפשטיין המתעד את הליך עיכובם של הנאשמים לאחר שנתפסו על ידי בקרית הגבול. (ת/8 - ת/9).

עד זה זומן להתייצב בבית המפשט ועיקר חקירתו הנגדית נסובה אודות עיכובם של שני הנאשמים לפרק זמן של כחמש

שעות העולה על הנקוב בחוק וכן על אופן ניסוחו של העד את דו"ח הפעולה, בכך שייחס לנאשמים "ניסיון לעבור עבירה" כיוון שלא ידע איזו עבירה לייחס להם. (עמ' 31-24 לפרוטוקול).

הוגש דו"ח יציאות מישראל וכניסות של הנאשמת (ת/11) ובו אין רישום באשר ליציאה מיום 20/9/18 והחזרה ביום 2/10/18 ודו"ח יציאות וכניסות של הנאשם בו תועדו כניסה ויציאה אלה. (ת/12) (כמו גם תעודות עובד ציבור באשר לנתונים אלה - ת/20,

הוגש דו"ח פעולה של בקרית הגבולות, נאהיט ורדיניאן ולפיו הבחינה בנאשמת עוברת במעבר הגבול ומיד אחריה, בלא להעביר אישור מעבר, גם הנאשם. היא עיכבה את הנאשם ולדבריו אין ברשותו אישור מעבר, אך היה לו כזה ועבר את ביקורת הגבולות. הוא אף הציג בפניה את דרכונו, על מנת לאמת את טענתו כי עבר ביקורת גבולות. למקום ניגשו שני אנשים נוספים שציינו כי הם יחד עם הנאשם והיא ביקשה לראות את אישורי המעבר שלהם וגילתה כי למרות שמדובר בארבעה אנשים, הרי שברשותם שלושה אישורי מעבר בלבד ואז הבינה כי אכן היה אישור מעבר על שם הנאשם, אך לאחת הנשים לא היה אישור מעבר (ת/22).

בהודעה במשטרה הוסיפה בקרית הגבולות על תיאור זה כי מששאלה את הנאשם היכן אישור המעבר של אשתו הוא השיב כי היא אינה אשתו והוא אינו מכיר אותה כלל ועיקר. לשאלתה מדוע עבר עימה במעבר, השיב כי "היא סתם מישהי מהטיסה". הדבר נראה תמוה לבקרית כיוון שהבחינה כי הנאשמת הוציאה מהתיק שלה את הדרכונים של שני הנאשמים ואישור המעבר של הנאשם היה ברשותה. (ת/23).

חוק הכניסה לישראל

הפרק השני לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 דן בסדרי כניסה וסדרי יציאה מישראל והוא הרלבנטי לענייננו.

סעיף 7 לחוק קובע כך:

"לא ייכנס אדם לישראל ולא יצא ממנה... אלא באחת מתחנות הגבול.... ולאחר שהתייצב לפני קצין ביקורת הגבולות, או בקר גבולות והציג לפניו דרכון...."

בנוסף לכך, תקנה 16 א לתקנות הכניסה לישראל מבהירה כי התייצבות בפני בקר ממוכן, כמוה כהתייצבות בפני בקר גבולות.

לשון החוק פשוטה. החוק חל על כל הנכנסים לישראל והיוצאים ממנה.

עמוד 6

לעניין סעיף 7 אין נפקא מינה אם הנכנסים והיוצאים אינם מנועים כלל ועיקר על פי חוק לעשות כן. אף אלה שאין כל מניעה חוקית ליציאתם מישראל או לכניסה אליה, מחויבים על פי החוק להתייצב בפני בקר הגבולות, ולהציג דרכונם ולאחר אישור מעבר ממנו יוכלו להמשיך בדרכם.

בענייננו, אין חולק כי הנאשמת לא התייצבה בפני בקר גבולות, לא הציגה דרכונה ולא קיבלה אישור מעבר, הן ביציאה מישראל והן בחזרה אליה.

הנאשמים בחרו דרך זו, של הוצאת אישור מעבר אחד על שם הנאשם בלבד ועל מסירתו לנאשמת ואזי מעברו של הנאשם תוך הצמדות לאדם אחר בהחלטה משותפת.

ולעניין זה, אין נפקא מינה לטענתם, אשר תידון בנפרד, באם היתה זו החלטה מתוכננת מבעוד מאוד, או שמא באופן ספונטני, עם הגעתם לשדה התעופה.

לפיכך מכח דיני השותפות, שניהם מבצעי העבירה כאחד. כל אחד מהם על פי חלקו.

הנאשמת שעברה במעבר הגבול ללא אישור משלה והנאשם שעבר למעשה, ללא אישור, שכן לא עשה שימוש באישור שלו ונצמד לאדם אחר במעבר הגבול. הנאשם אף סייע לנאשמת במעשיו - במסירת האישור שלו לשימושה.

כך עשו הנאשמים ביום היציאה מישראל וכך חזרו ועשו כ-13 ימים לאחר מכן בחזרתם לישראל.

מדובר אכן בשני מעשים דומים מאוד, אך כאלה שבוצעו בהפרשי זמן ניכרים ועל כן מדובר בשתי עבירות שונות שביצע כל אחד מהנאשמים.

לאור יסודות העבירה הנדרשים בחוק, אף לא נדרש מניע כלשהו לביצוע עבירה זו ועל כן אין נפקא מינה גם לטענות כי המעשים לא שרתו את מי מהנאשמים כלל ועיקר בניגוד לטענה בכתב האישום כי הם עשו זאת בשל הליך הגירושין בו היה נתון הנאשם.

לצורך הוכחת עבירה לפי חוק הכניסה לישראל, אין כל צורך לדון בטענה זו, שתידון להלן בהקשרים אחרים.

קבלת דבר במרמה

לנאשמים יוחסה עבירה נוספת של קבלת דבר במרמה.

במנותק מהטענה כי לא היה מקום לייחס להם עבירה זו מטעמי מדיניות תביעה ומטעמים של הגנה מן הצדק, אשר ידונו להלן, תבחן השאלה האם אכן התקיימו בנאשמים יסודות עבירה זו והאם הביאה התביעה ראיות שיש בהם כדי להביא להרשעתם בעבירה זו.

העבירה של קבלת דבר במרמה נידונה בהרחבה ולעומק בפסק דיונו של ביהמ"ש העליון ע"פ 1784/08 פרי נ. מ"י:

"כדי שתוכלו להעביר על עושה המעשה להציג, במודע, מצג מירמה ולקבל, כתוצאה מכך, דבר כלשהו. "קבלת הדבר" הוא המרכיב התוצאתי שבלעדיו לא יושלם ביצוע העבירה (ע"פ 6350/93 מדינת ישראל נ ג דין, במילים אחרות, אין די בכך שאדם הגיע, כתוצאה ממעשה המרמה, להחלטה למסור את הדבר כדי להוות "קבלת דבר במרמה", אלא יש צורך שהדבר אכן ימסר (ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל)).

"דבר" בסעיף 414 לחוק העונשין מוגדר "דבר" כך: "מקרקעין, מיטלטלין, זכות טובת הנאה". הגדרה זו רחבה היא, ובעקבות כך קבעה הפסיקה כי ה"דבר" אינו חייב להיות בעל מאפיינים חומריים בלבד (ע"פ 310/85 זוסיה נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 673, והוא כולל גם דבר מופשט (ע"פ 1075/98 מדינת ישראל נ' אופנהיים, פ"ד נד(1) 330, 303 (2000), וכן "כל דבר הגורם הנאה או סיפוק גופני או נפשי" (ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל, פ"ד כז(1) 602, 607 (1973)). אין משמעות הדבר כי בהכרח נגרם למרמה נזק או הפסד מוחשי בעטייה של המרמה. יתכן כי ההפסד שנגרם למרמה יתבטא אך ורק בנטילת חופש הבחירה ושיקול הדעת שלו. זאת, מאחר שהאינטרסים החברתיים עליהם נועדה להגן עבירת המרמה הם חופש רצון, חופש בחירה וחופש פעולה (ע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 564, 539 (1992); ע"פ 8620/96 מרקדו נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 536, 481 (1997); ע"פ 1242/06 צור נ' מדינת ישראל בפסקה 33 (טרם פורסם, 13.6.07); רע"פ 849/07 בן-אשר נ' מדינת ישראל בפסקה 6 (טרם פורסם, 21.1.08); וראו גם ד' בין "האינטרס החברתי המוגן באמצעות עבירת המרמה" הפרקליט כו 90, 85 (1970)). בע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל, פסקה 70 לפסק-הדין (טרם פורסם, 10.3.2008) התייחסתי למצב בו ה"דבר" שהתקבל במרמה הוא חופש הבחירה:

"ערכים אלה [חופש הבחירה והרצון] נפגעים כאשר אדם מוסר לחברו פרטים מטעים ובעקבות כך מקבל הלה החלטה שונה מזו אליה היה מגיע לו ידע את מצב הדברים לאשורו. חופש בחירה קיים מקום בו פרושה בפני מקבל ההחלטה אינפורמציה מלאה ומהימנה. מסירת פרטים שגויים באופן מודע, משכללת את יסוד ה"מרמה" (סעיף 414 לחוק העונשין). כאשר בעקבות מרמה זו מתבצעת העברה של רכוש או זכויות ("קבלת דבר"), הופכת העבירה של קבלת דבר במרמה למוגמרת."

מרמה מוגדרת בסעיף 414 לחוק העונשין: "טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"; ו"לרמות" - "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל". למרמה רכיב עובדתי - דרישה לטענה כוזבת, שאינה חייבת להיות פיזית, גשמית, אלא יתכן שתהיה מצג משפטי כלשהו ואף ביטוי של כוונה או אמת פנימית (ראו ע"פ 224/57 ליברמן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יב(1) 669, 665 (1958); ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל, פסקה 22). הרכיב נפשי של עבירת המרמה מחייב ידיעה של המרמה, כי המצג אותו הציג, אינו אמת, או לפחות מודעות לכך ברמה של פזיזות. המודעות היא להיות המצג מצג שווא, וגם לעובדה שבשל מצג השווא יתקבל ה"דבר" (ראו לדוגמה ע"פ 5734/91 מדינת ישראל נ' לאומי ושות' בנק להשקעות בע"מ, פ"ד מט(2) 4, 22 (1995); ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, נ(2) 353, (1996)). קבלת דבר במרמה היא עבירה תוצאתית המחייבת קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת ה"דבר". המרמה צריכה להיות "הסיבה היעילה" לקבלתו של הדבר (ע"פ 555/77 רבי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 774, 762 (1978); ע"פ 281/82 אבו חצירא נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(3) 673, 689 פסקה 10 (1983)), אולם, יתכנו מצבים בהם יהיה קיים ספק לגבי בלעדיותם של מצגי השווא בהעברת ה"דבר" מהמרמה למרמה, אך לא יהיה בכך כדי לשלול את הרשעת האחרון בעבירה, ובלבד שלמצגים הנ"ל היה תפקיד ניכר בהערכת המצב של המרמה (ע"פ 1242/06 צור נ' מדינת ישראל).

כעולה מהקביעות לעיל, הרי שהנאשמים הציגו, בהחלטה משותפת ובמעשים משותפים, מצג שווא בפני רשויות המדינה.

מצג השווא הוא כי שניהם מחזיקים באישורי מעבר כדון, לאחר שהתייצבו בפני בקר הגבולות, באמצעות דרכונם ועל כן עתה, על פי מצג שווא זה, הם רשאים לצאת מישראל או להיכנס אליה.

במעשים אלה, כך על פי מבחני ההלכה הפסוקה, היה כדי לפגוע בחופש הבחירה ובחופש הפעולה של הרשויות, אשר נמנע מהן לפקח ולבקר את היוצאים והנכנסים לישראל כדון.

ה"דבר" אותו ביקשו הנאשמים להשיג באמצעות הצגת מצג השווא הוא אי רישומה של הנאשמת כמי שיצא מישראל וחזרה אליה.

אף לעניין זה אין נפקא מינה כי לכתחילה היו הנאשמים רשאים לצאת מישראל ולהיכנס אליה ללא כל מניעה.

באשר למניע שלהם לבצע מעשים אלה, הרי שברי כי יש משמעות לטענת התביעה כי המעשים נעשו לצורך הליך הגירוש של הנאשם ובשל הליך זה. יש חשיבות בכך כדי לקבוע ממצאים עובדתיים וכדי ללמד על הלך רוחם של הנאשמים בבואם לבצע את המעשים וניתן אף לומר כי גם רצונם לקבל "דבר" שהוא העדר רישום של יציאתה של הנאשמת ושל כניסתה לישראל, בשל הליך הגירושין, יש בו כדי להשפיע על הקביעה האם נעברה עבירה של קבלת דבר במרמה ואולם כעולה מהאמור לעיל, הרי שיסודות העבירה הוכחו, אף בלא להידרש לשאלה זו.

לכן ולמעשה, למעלה מהנדרש תידון השאלה של המניע של הנאשמים לביצוע המעשים.

בהודעתו במשטרה (ת/17) מסר הנאשם, כפי שפורט לעיל, כי מסר לנאשמת את כרטיס המעבר שלו, כיוון שהוא עובר תהליך גירושין קשה וכי אשתו העסיקה חוקר פרטי שהוציא את נתוני הכניסות והיציאות מהארץ של הנאשם והנאשמת: "נוכחתי לראות שאדם לא יכול לצאת מהארץ בלי שנתוני היציאה שלו יודלפו לגורמים בלתי מורשים וזה גרם לי נזק מאוד גדול בהליך הגירושין שעדיין תלוי ועומד" וכן מסר כי בשל כך מסר לנאשמת את אישור המעבר שלו. "אין נגדנו צווי עיכוב יציאה והסיבה היחידה היא שנתוני הכניסה והיציאה מהארץ דולפים ומגיעים לכל מאן דבעי ונעשה בהם שימוש זדוני לרעה במסגרת הליך הגירושין שמתנהל נגדי כשאשתי מקבלת את הנתונים האלה בניגוד לחוק".

ממזכר שערך החוקרת סופי הוד (ת/19) ועלה כי במהלך חקירתו תאר הנאשם את הליך הגירושין הקשה שהוא עובר בשל אופן התנהלותה של אשתו באשר לנתוני הנסיעות שלו ותוך בכי ובכל לשון של בקשה ביקש כי הפרשה לא תיחשף, כיוון שמדובר בעניין אישי בינו לבין אשתו ולבל יפגעו בני המשפחה.

הנאשמת בהודעתה (ת/18) מסרה כי משפחתה והיא מוטרדים תדיר בשל מערכת יחסיה עם הנאשם ובשל הפחד ששהותם בחו"ל יחדיו תתגלה הגיעו להחלטה משותפת כי יציאתה מהארץ וכניסתה לא יירשמו "כדי שהדבר לא יתגלה ויפגע בנו" היא הוסיפה שהיא חוששת מאשת הנאשם פן תתקוף אותה ועל כן לא רצתה כי נסיעתה תירשם.

למקרא ראיות אלה, שהן, למעשה, גרסת הנאשמים בחקירתם עולה בבירור הקשר הישיר בין המעשים להליך הגירושין של הנאשם ואי הרצון של שני הנאשמים כי נסיעתם המשותפת לחו"ל תיחשף וכי מדובר בהחלטה משותפת שגמלה אצל השניים.

במהלך פרשת ההגנה חזרו שני הנאשמים והדגישו כי לא היה בין המעשים להליך הגירושין קשר כלשהו.

מטעם ההגנה העידו הוריה של הנאשמת -

הגב' בלה כץ, אמה של הנאשמת, סיפרה על טלפונים ופניות חוזרות אל המשפחה בעניינה של בר, מבלי שהבינו את מקורן, עד שעלה כי הפונה היא גרושתו של הנאשם.

האם סיפרה כי הנאשמת היתה מפוחדת ולחוצה אותה עת, שכן שיחות טלפון מסוג זה הופנו למשפחתה, למקום עבודתה ועוד. האם סיפרה כי לגרושתו של הנאשם ידוע היה על נסיעות קודמות של שני הנאשמים יחדיו לחו"ל והיא אף ידעה על הנסיעה המיועדת לתאילנד ו"ידענו שהולך להיות סיפור", שכן התגובות של הגרושה קיצוניות ובלתי צפויות. הנאשמת, שהיא "בן אדם חרד ופחדן אליבא אמה, חששה מאוד כי תהיה "סצנה".

הוגש מסמך שאם הנאשמת הפנתה אל הפרקליטות ובו פרטה את האמור לעיל, וכן פרטה כי גרושתו של הנאשם איימה כי תעשה שימוש בסרטוני סקס של השניים המצויים ברשותה וכן תפנה לתקשורת. בהמשך גם אמה של הגרושה התקשרה אליה ואל בעלה ואיימה באיומים דומים ונוספים וכן ציינה כי הן יודעות על נסיעות קודמות של השניים לחו"ל וכן על הנסיעה המיועדת לתאילנד. היא תארה את ההטרדות החוזרות ונשנות והוסיפה כי נעשו שיחות נוספות אליהם על ידי חוקרים פרטיים על מנת לאתר את הכתובת העדכנית של הנאשמת. (נ/8)

כן נמסר תמלול שיחה שהוקלטה בין אמה של הנאשמת לבין אמה של גרושתו של הנאשם. השיחה הוקלטה על ידי הגב' כץ ביום 3/9/18. (נ/9)

במהלך השיחה הביעה אם הגרושה את אי שביעות הרצון ממערכת היחסים שבין הנאשמים וקראה לאמה של הנאשמת לפעול להפסקתה של מערכת יחסים זו. בסיומה של השיחה פרטה אם הגרושה את נסיעותיהם המשותפות של השניים לחו"ל ומבהירה לאמה של הנאשמת כי גם בחג הסוכות הם מתעתדים לנסוע לתאילנד.

אביה של הנאשמת, עופר כץ, חזר גם הוא על כך שהיו שיחות מטרידות רבות ואף אליו. הוא סיפר כי הנאשמת היתה מאוד מבוהלת ובלחץ בשל חשיפת העניין ועשתה הכל על מנת למנוע את החשיפה.

האב הקליט שיחה עם אמה של הגרושה. השיחה התקיימה ביום 3/9/18.

גם בשיחה זו ביקשה אם הגרושה את מעורבותו של האב במערכת היחסים בין השניים וכי יעשה להפסקתה. היא ביקשה מעורבותו גם בהוצאת הנאשמת מהדירה בה התגוררה בתל אביב ולטענתה, שייכת לבתה. גם בשיחה זו היא סיפרה על נסיעות משותפות לחו"ל והתריעה כי עתה מתכוונים השניים לנסוע לתאילנד. (נ/10).

הנאשם תאר בחקירתו הראשית את תהליך הגירושים מאשתו וציין כי מדובר באישה אלימה, שנקטה גם כלפיו באלימות פיזית. לדבריו, האישה העסיקה חוקרים פרטיים וכך ידעה על נסיעותיו הקודמות לחו"ל עם הנאשמת ועל קשריו עמה.

כל פעולותיה, כפי שתיאר אותן היו במטרה להפעיל לחץ עליו ועל הנאשמת. הנאשמת הרגישה מאוד לחוצה מהפעולות נגדה ומהפניות אל בני משפחתה.

הוא סיפר כי טרם הנסיעה לתאילנד, השיחות של גרושתו ואמה עם בני משפחת הנאשמת הכניסו את הנאשמת ללחץ והיא היתה בסוג של היסטריה. היא חששה לצאת לנסיעה זו ואמרה שהיא בטוחה כי הגרושה תמתין לה בשדה התעופה ותעשה סצנה. גם בהגיעם לשדה התעופה, לא נכנסה טרם הוא נכנס ובדק כי הגרושה אינה נמצאת שם. הנאשמת רצתה שהגרושה לא תדע על נסיעתם לחו"ל ושלא תהיה לה ראייה על כך. בדיעבד הוא יודע כי זה מטופש היות והגרושה ידעה על הנסיעה, אלא, כפי שתאר הנאשמת פשוט פחדה ממנה. לדבריו, אין למעשיהם כל קשר להליך הגירושין ולא היה בכך כדי להשפיע על ההליך כיוון שיש לו עם גרושתו הסכם ממון. ולא היה בידעיה על הנסיעה לתאילנד כדי לשנות דבר. הוא הבהיר כי אכן מדובר היה בהחלט ה מטופשת שאין אחריה כל היגיון ולא היתה לה כל השפעה על הגירושין. באותה סיטואציה, זמן קצר לפני עליה למטוס כאשר הנאשמת היסטרית, לחוצה ובוכה, הוא הושפע מכך, ככל הנראה.

ההחלטה היתה משותפת לשניהן וגמלה אצלם במקום - בשדה התעופה.

גם בדרך חזרה לישראל, היתה הנאשמת בטוחה כי הגרושה תמתין לה בשדה התעופה, הלחץ שלה לא התפוגג ועל כן חזרו על המעשה.

בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם כי שני הנאשמים הכחישו בפני הבקריית את מעשיהם ואת הקשר ביניהם. הוא השיב כי עדויותיה של הבקריית לא עקביות וכי היה ברור שהשניים הם זוג.

הוא חזר על גרסתו כי למעשים אין קשר או השפעה על הליך הגירושין וכי גרושתו ידעה ממילא על כל נסיעותיו לחו"ל וכן חזר על כך כי המעשים נבעו מתוך לחץ והיסטריה בהם היתה הנאשמת נתונה והדבר השפיע גם על שיקול הדעת שלו.

ב"כ המאשימה הקשה בענין זה וטען כי ממילא הכל ידעו כי השניים הם זוג וכי הנאשם נתון בהליך גירושין. כך גם לא ביקשו להסתיר כי הם מתגוררים יחדיו ועל כן מדוע היו הנסיעות לחו"ל ענין כה מיוחד.

הנאשם השיב כי אכן מטעמי שכל והיגון הצדק בכך, אלא שכתוצאה מהתנהגותה של הגרושה היתה הנאשמת בלחץ גודל מאוד והפחד שלה היה משתק. הוא אישר כי לו חשב בצורה רציונלית אותה עת, הרי שלא היה מבצעים את המעשה כיוון שאין להם כל מניעה לצאת מהארץ ולהיכנס אליה.

הנאשם חזר והדגיש כי לא היו לדברים כל השפעה על הליך הגירושין ואף ייצא חוצץ על ניסיון היחידה החוקרת, בהנחיית הפרקליטות, להשיג את תיק הגירושין שלו (הבקשה נדחתה על ידי שופט לו הוגשה - ע.ר.).

משנשאל באשר להתבטאויותיו במהלך החקירה כי הדבר גורם נזק להליך הגירושין שלו השיב כי הנזק הוא בהשפעה של התנהגות גרושתו על הנאשמת - בת זוגו, על הלחץ שלה ועל הפחד שלה. לטעמו ההתעקשות של המאשימה בנושא זה היא, לדבריו, חלק ממסע הרדיפה המתנהל נגדו והוא אף פרט את ה"יחס המיוחד" לו "זכה" בהליך הפלילי ואת המניעים לכך.

משהיטיח בו ב"כ המאשימה כי ההחלטה על המעשים היתה מתוכננת ולא ספונטנית לאור כך שהגרושה ידעה על הנסיעה והם ידעו כי היא יודעת לאור שיחותיה עם בני המשפחה, השיב הנאשם כי זו היתה החלטה מטופשת שנבעה מהלחץ והפחדים של הנאשמת ואכן חסרת היגיון ולפיכך גם לא תוכננה מראש.

הנאשמת פרטה בעדותה בבית המשפט את מסכת הכרותה עם הנאשם. היא ציינה כי מעת שגרושתו גילתה כי יש ביניהם קשר הפכו חיה ל"סרט אימה". הגם שהנאשם כבר לא התגורר בבית המשפחה, הרי שהאישה שכרה חוקרים פרטיים שהטרידו אותה ואת בני משפחתה והיא עצמה פנתה למשפחתה של הנאשמת ולמקום עבודתה. הדברים הגיעו כדי כך שהיא פעלה באופן לא הגיוני והכל מתוך פחד ואימה.

הנאשמת תארה כי האישה היתה מודעת לנסיעות שלה עם הנאשם לחו"ל והוסיפה כי האישה התקשרה לאביה ושוחחה עימו אודות הנסיעה לתאילנד מספר שעות בלבד שלאחר שרכשו את הכרטיסים לנסיעה זו. היא הדגישה כי עד עצם היום הזה היא חוששת מהאישה ומאופן התנהלותה.

היא תארה לחצים, בכי ופחד לקראת נסיעה זו לתאילנד ויינה כי בשל כל אלה איבדה את שיקול הדעת שלה. ההחלטה שלא לעבור באמצעות אישור מעבר היתה ספונטנית והתקבלה בשדה התעופה

בחקירה הנגדית נשאלה הנאשמת מדוע לא סיפרה את האמת בשתי הודעותיה הראשונות והיא השיבה כי היתה בלחץ ובאותה סיטואציה לא ידעה כיצד לנהוג. גם משהוטח בה כי היו לה מספר שעות עד למסירת ההודעה לשקול את הדברים, עמדה על תשובתה זו. משהיטיח בה ב"כ המאשימה כי למעשה, בחרה לומר את האמת רק לאחר שהנאשם מסר את הגירסה האמיתית ואמר לה כי היא יכולה לעשות כן. הנאשמת השיבה כי קודם לכן לא יכולה היתה להשיב וכי האימה שיתקה אותה וככל שעבר הזמן ההיסטריה שלה גברה ועל כן מסרה את הודעתה השלישית, אכן רק לאחר דבריו של הנאשם. היא השיבה כי סרבה לחתום על שתי ההודעות הראשונות כיוון שלסברתה משמעות חתימתה עליהן היתה שליחתה לכלא.

היא הוסיפה והדגישה כי כל פחדה היה מגרושתו של הנאשם שתגיע למקום ותתקוף אותה באופן פיזי ואם הפחד שלה לא היה כה "מטורף" כל האירועים לא היו מתרחשים.

ב"כ המאשימה הטיח בנאשמת כי סמוך לפני נסיעתם הגישה הגרושה תביעה אזרחית נגדה ועל כן היה לנאשמים מניע להסתיר את הנסיעה המשותפת. הנאשמת השיבה כי כל מהות התביעה היתה להשמיץ אותה וסוף דבר נכרכה תביעה זו בהליך הגירושין בבית המשפט לענייני משפחה וחסתה תחת צו איסור פרסום. היא הכחישה כל קשר לתביעה וחזרה על כך שהנאשם ביקש לעזור לה בשל פחדיה מהגרושה.

הנאשמת הסבירה את דברי הנאשם בהודעותיו באשר להליך הגירושין הקשה שהוא עובר כי הכוונה היא למישור האישי רגשי ולא למישור המשפטי, שלו, כדבריה, לא היתה כל השפעה על מעשיהם.

ב"כ המאשימה הטיח בה כי הנה לשניים נסיעות קודמות משותפות ורק עתה לאחר פתיחת ההליכים המשפטיים על ידי הגרושה הם בחרו להסתיר את הנסיעה המשותפת. תשובתה היתה לא ברורה ועל כן תובא כלשונה: "זה לא צירוף מקרים. כשזוג מתגרש אין תאריך ששם זה מתחיל ונגמר. יש סכסוך קודם, בן אדם עוזב את הבית שנה לפני כן..."

ב"כ המאשימה הפנה לשיחות הטלפון שהוקלטו עם אמה של הגרושה ושנזכרו לעיל וטען כי הנה גם היא התייחסה לענין הכספי ולתביעה האזרחית. הנאשמת השיבה כי היה זה אך אחד מהדברים שהועלו בשיחות וכי ניסו לאיים עליה ולהפחיד אותה, לרבות בכך שיפיצו סרטי סקס הנוגעים אליה.

הנה כי כן, הנאשמים ניסו להתנער בעדויותיהם בבית המשפט מהגרסאות שנמסרו מיד לאחר האירוע בהודעותיהם שבמשטרה.

מההודעות במשטרה עולה קשר ברור בין החלטתם לעבור במעברי הגבול כפי שעשו לבין הליך הגירושין הקשה בו היה הנאשם מצוי .

לא נכנסתי לנבכי הליך גירושין זה ולנטען על ידי הנאשמים כלפי גרושתו של הנאשם.

יצוין במאמר מוסגר, כי לאחר מסירת עדויותיהם בבית המשפט, ביקשה הגרושה באמצעות המאשימה למסור עדותה בבית המשפט. דחיתי בקשה זו של המאשימה. אין כל מקום לדון בסכסוך הגירושין בן בני הזוג. מקומו של דיון זה, כפי שנעשה בפועל, בבית המשפט לענייני משפחה . יתר על כן, אין כל מקום להכרעה בטענותיהם במסגרת ההליך הפלילי ובמיוחד אמורים הדברים משאין בהכרעה כזו בין הצדדים, כדי להשפיע כלל ועיקר על ההכרעה באשר ליסודות העבירות.

עולה מהדברים ואף מהעדויות בבית המשפט כי שני הנאשמים החליטו במשותף על דרך הפעולה שתמנע את רישום יציאתה של הנאשמת ואת כניסתה לישראל.

אין נפקא מינה באם החלטה זו גמלה בליבם לראשונה רק בשדה התעופה, או שמא עוד קודם לכן.

לא יכולתי לקבל את גרסאותיהם כי חששה של הנאשמת מפני גרושתו של הנאשם, דהיינו החשש, כפי שהציגו אותו, כי הגרושה תגיע לשדה התעופה ואף תפגע באופן פיזי בנאשמת, הוא שהביא למעשים וכי מדובר היה בחשש כזה שהביא לאובדן שיקול דעת, היגיון ושכל ישר אצל שניהם.

לפי גרסת כל עדי ההגנה, דהיינו שני הנאשמים ושני הוריה של הנאשמת, הרי שגרושתו של הנאשם ידעה על הנסיעה המשותפת לתאילנד מבעוד מועד ולא הסתירה מפניהם כי הדבר ידוע לה.

אם כך - מה ביקשו שני הנאשמים להשיג במעשיהם? בפועל - הם ביקשו למנוע את רישום יציאתה וכניסתה של הנאשמת מישראל, דהיינו עיון ברישומים יגלה כי אינה רשומה כמי שיצאה מישראל ומשכך, הרי על פי הרישומים, לא יצאה לנסיעה זו.

לא היה באי הרישום וההימנעות מרישום זה כדי להפיג בדבר כלשהו את החשש של הנאשמת מפגיעה פיזית על ידי גרושתו של הנאשם, כפי שמסרה וכדי להפיג את הפחד המשתק בו היתה שרויה בשדה התעופה.

יתירה מכך - נקודת ההתייבבות בפני הבקר והמעבר באמצעות אישור המעבר הוא במקום שמפגש כזה בין הנאשמת

לגרושה לא יכול להתקיים כלל ועיקר, מפני שהוא מיועד אך לאלה היוצאים מהמדינה והחוזרים אליה. על כן באי רישום ביציאה לא היה להשפיע על חששה של הנאשמת ולו ביקשה הגרושה להתעמת עימה בנתב"ג, כפי שהיא חששה, היה עימות זה מתקיים עוד טרם הגעתם של השניים לנקודת מעבר הגבול. כך גם בדרך חזרה. בנקודת מעבר הגבול של החוזרים לישראל לא היה יכול להתקיים מפגש כלשהו בין הנאשמת לגרושה ולו היה מתקיים כזה, היה זה לאחר המעבר במעבר הגבול ועל כן לא היה כל טעם בהימנעות מהרישום.

במבחני היגיון ושכל ישר - הרי שמעשיהם של שני הנאשמים נועדו אך ורק כדי להסתיר את יציאתה של הנאשמת מישראל ואת חזרתה אליה, כביכול לא יצאה לנסיעה זו לתאילנד מעולם וכתוצאה ממעשיהם, אף הרישומים הרשמיים יעידו כך.

תמיהה נוספת עולה באשר לטענה כי הנאשמת היתה שרויה בפחד משתק ובהיסטריה כזו עד כי איבדה את שיקול הדעת שלה והנאשם שרק רצה לסייע לה, פעל אף הוא רק בהתאם לפחדיה וללא הפעלת שיקול דעת והיגיון. אפילו קיבלתי טענה זו בכל הנוגע למועד יציאתם של השניים מישראל, הרי שהיה סיפק בידיהם במהלך השהות בתאילנד להתעשת ולהפעיל היגיון וכך לא נעשה.

ולעניין מצבה הנפשי של הנאשמת עובר לביצוע העבירה ביציאה מישראל, שלפי דבריה מדובר היה בהיסטריה, לחץ משמעותי, פחד משתק, וכפי שפורט לעיל, הרי שעיון בסרטון האבטחה ממועד היציאה מישראל, אינו מעלה תמונה כזו ולא נצפית התנהגות מעין זו אצל הנאשמת. (ת/3).

כן לא קיבלתי את הכחשתו של הנאשם ולפיה לא הכחיש בפני בקרית הגבול את הכרותו עם הנאשמת.

מעבר להגשת דו"ח פעולה ומזכר שערכה הבקרית, כמפורט לעיל, היא אף זומנה לעדות בבית המשפט ונחקרה בשאלות רבות ושונות, אולם בנושא זה לא הופנתה אליה כל שאלה בחקירה הנגדית.

המשמעות הראייתית לכך ברורה - דהיינו, אין חולק על דבריה בנושא זה.

כאמור, ב"כ הנאשמים הפנו אליה שאלות שונות לרבות האם מדובר היה בארבעה שהגיעו יחדיו וכיו"ב, אך אין בכך כדי לסתור את דבריה כי לשאלתה השיב לה הנאשם כפי שתעדה במזכר וכי חששה שאין המדובר בגרסה נכונה עלה לאור אופן התנהלותם במקום.

יצוין כי הן דו"ח הפעולה של הבקרית והן המזכר שכתבה הוגשו בהסכמה במסגרת חקירתה הראשית, ועל כן לא קיבלתי את טענת ב"כ הנאשמים בסיכומים כי לא היתה בהגשה הסכמה לתוכן הדברים אלא לעצם האמירה. אם כך הם פני הדברים - היה מקום, כאמור, להפנות שאלות בנושא זה אל הבקרית בחקירה נגדית...

במאמר מוסגר אציין כי ב"כ הנאשמים ביקשו בסיכומיהם להסתמך על הראיות שהובאו בפני בית המשפט לעניין זה, ובין היתר פרטו את חוות דעתם של שני עורכי דין העוסקים בדיני משפחה ושאותה ביקשו להגיש כחוו"ד מומחה לעניין העדר הקשר להליך הגירושין.

ואולם - אין כל מקום לאזכורה של חוות דעת זו משניתנה החלטת הדוחה את הבקשה להגישה לבית המשפט. (סעיף ב' בהחלטה בפרוטוקול מיום 21/11/21).

אני דוחה איפוא את גרסאותיהם של שני הנאשמים שנמסרו בבית המשפט ומקבלת את שנאמר על ידיהם בהודעות במשטרה. הווה אומר - כפי שמסרו - יש קשר ישיר בין המעשים לבין הליך הגירוש של הנאשם והם חששו כי דבר נסיעתם המשותפת יתגלה ויזיק להליך זה ועל כן בחרו לפעול כפי שפעלו.

לעניין קבלת הודעות הנאשמים במשטרה ודחיית גרסתם בבית המשפט, אוסיף במאמר מוסגר, כי הגם שהנאשמים הם בני זוג והעבירות דן אינן נמנות עם העבירות בהן עדות בן זוג כשרה וקבילה נגד בן הזוג השני, אין לכך כל השפעה בעניינו, שכן כעולה מהמפורט לעיל, התייחסתי לכל אשר מסר כל נאשם בנפרד בעניינו בלבד.

על כן פעלו הנאשמים על מנת להשיג "דבר" - הסתרת נסיעתה של הנאשמת יחד עם הנאשם, על מנת שלא לפגוע בהליך הגירוש של הנאשם.

הנאשמים עשו כן בהחלטה משותפת וביצעו את המעשים בשותפות מלאה, כפי שתואר לעיל.

ואולם, כפי שצינתי לעיל, גם ללא קביעות אלה, התקיימו יסודות העבירה של קבלת דבר במרמה, שכן הנאשמים במצג השווא שהציגו קיבלו את הסתרת נסיעתה של הנאשמת, את העדר התייעוד ברישומים הרשמיים ואת מעבר הגבול ללא אישור מעבר כנדרש.

ולאור כל האמור לעיל, ברי כי דחיתי את טענת ב"כ הנאשמים כי לא התקיים היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו וכי הנאשמים ביצעו את המעשים שלא מתוך התנהגות עבריינית, אלא בסערת רגשות ואף לא התכוונו לקבל דבר.

הנאשמים חזרו על מעשים אלה פעמיים, בשתי הזדמנויות שונות, וכפי שנקבע לגבי העבירה על חוק הכניסה לישראל, אף כאן עסקין בשתי עבירות.

טענות ההגנה

ניסוח כתב האישום

אחת מטענות ההגנה היתה נגד ניסוחו של כתב האישום -

ראשית- טענו ב"כ הנאשמים לוקה כתב האישום בכך שייחס ריבוי עבירות לנאשמים ולא היה מקום לייחס להם שתי

עבירות נפרדות בגין היציאה מישראל והכניסה לישראל

שנית - על פי הכלל שאין לייחס בכתב האישום ריבוי עבירות, אלא לבחור את העבירות המתאימות, לא היה מקום להוסיף בכתב האישום על פני העבירות לפי חוק הכניסה לישראל גם עבירות של קבלת דבר במרמה.

אכן, יש להימנע ככל האפשר מייחוס ריבוי עבירות שונות לנאשם אחד כאשר יש בעבירה אחת כדי לגלם את המעשים כולם.

אלא, שיסודות העבירות לפי חוק הכניסה לישראל שונות במהות ובתכלית מיסודות העבירה של קבלת דבר במרמה.

על מנת לעבור עבירה לפי חוק הכניסה לישראל די ביציאה מישראל או בכניסה אליה שלא כדין. העבירה אינה מחייבת שימוש במידע כוזב, או הצגת מצג שווא.

בעניינו, אין המדובר באי שימוש באישור מעבר בלבד, או באי התייצבות בפני בקר הגבולות בלבד. למעשים התלוו מעשי מרמה וכזב, כאשר אישור המעבר הוצא רק בעניינו של הנאשם, אבל נמסר לנאשמת על מנת שהיא תחזה באמצעות מצג שווא זה כמי שעברה כדין במעבר הגבול.

לא יכולתי לקבל לענין זה את טענת ב"כ הנאשמים בסיכומיהם כי קבלת דבר במרמה, כעבירה נוספת על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל יכולה להתקיים רק באם הנכנס לישראל או יוצא ממנה, היה מנוע לעשות כן.

עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק או יציאה ממנה שלא כחוק יכולה להתקיים לכשעצמה ואולם כאשר למעשה מעבר הגבול ללא אישור כדין נלווים מעשי מרמה וכזב, הרי שלא נופל פסול כלשהו בייחוס עבירה נוספת שעניינה המרמה והיא אשר מתייחסת ליסוד המרמה שבעבירה.

יסודות שתי הוראות החיקוק שיוחסו לנאשמים פורטו בכתב האישום וכאמור, המדובר ביסודות שונים ובתכלית שונה.

האינטרסים המוגנים בכל אחת מהוראות החיקוק שיוחסו בכתב האישום אף הם אינם זהים.

האינטרסים המוגנים הנפגעים בשל עבירות לפי חוק הכניסה לישראל הם פגיעה ביכולתה של המדינה הריבונית לפקח על היוצאים והנכנסים בשעריה וכן נפגעת תקינות המרשם.

באשר לעבירה של קבלת דבר במרמה, קבע ביהמ"ש העליון זה מכבר באשר לערכים החברתיים הנפגעים ממנה:

"ההגנה על הערך החברתי האמור ודאי שהיא יפה לגבי הנחת הדעת במירמה של מי שהוא בעל סמכות לפעול על פי דין, כשהסמכות מוענקת כדי לשרת את האינטרס הציבורי. כשמניח אדם במירמה את דעתו של בעל הסמכות אשר כזאת לגבי עובדות שהן רלבנטיות (בעניינו של המרמה) משבש הוא את שיקול הדעת וההכרעה של המרומה בהפעלת הסמכות ובמיצוייה, שאם היו נפרשות בפני המרומה כל העובדות לאשורן אפשר שהיה פועל או שחייב היה לפעול באותו

ענין, במסגרת סמכותו, אחרת מכפי שפעל. סיכון זה ביקש המרמה, מטעמיו שלו, להסיר מעצמו ומשהשיג את מבוקשו, זכה בכך בטובת הנאה ממעשה המירמה.."

(ע"פ 752/90 ברזל נ. מדינת ישראל).

ייחוס עבירה של קבלת דבר במרמה כעבירה נוספת

עוד טענו ב"כ הנאשמים כי העבירה של קבלת דבר במרמה היא עבירת מסגרת - עבירה כללית, בעוד העבירה לפי חוק הכניסה לישראל היא עבירה ספציפית ועל כן, היה מקום להאשים את הנאשמים אך ורק בעבירה הספציפית.

באשר לכך, קבע ביהמ"ש העליון:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מהעבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו בפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה" הכלל הפרשני לפיו חוק ספציפי גובר על חוק כללי, בתוקפו עומד אולם "כשמעשה פלוני הוא עבירה לפי חוקי שונים ובכלל זה גם לפי חוק מיוחד מכאן ולפי חוק כללי מכאן, ניתן להרשיע את הנאשם בשל כל אחת מן העבירות, הן לפי החוק המיוחד והן לפי החוק הכללי ובלבד שלא יוטל עליו עונש "יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה" (ע"פ 51/76 ראובן נ. מ"י)".

(ע"פ 10736/04 כהן נ. מ"י).

באשר לייחוס שתי עבירות שונות הן לפי חוק הכניסה לישראל והן של קבלת דבר במרמה, ראה גם האמור לעיל ובתמצית - מדובר אמנם במעשים דומים, אך כאלה שבוצעו בהפרש זמן ניכר ועל כן מדובר בשתי עבירות.

על כן - לא נפל פגם או פסול בכתב האישום וטענה זו נדחת.

ייחוס עבירה לפי חוק הכניסה לישראל

לב"כ הנאשמים מספר טענות באשר לעבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

לטעמם, לו בכלל היה מקום לייחס לנאשמים עבירה בשל מעשיהם הייתה זו עבירה לפי חוק הדרכונים ולא לפי חוק הכניסה לישראל.

וזאת לאור סעיף 2 א לחוק הדרכונים הקובע: "אזרח ישראלי יציג בעת כניסתו לישראל ובעת יציאתו ממנה, לפני קצין ביקורת הגבולות, דרכון ישראלי או תעודת מעבר ישראלית".

כך ציטטו ב"כ הנאשמים את הוראת החוק בסיכומיהם.

חבל כי המשכו של סעיף 2 א לא צוטט אף הוא.

הסעיף בנוסחו המלא קובע כך:

"אזרח ישראלי יציג בעת כניסתו לישראל ובעת יציאתו ממנה, לפני קצין ביקורת הגבולות, דרכון ישראלי או תעודת מעבר ישראלית. השר רשאי בנסיבות מיוחדות לאשר כניסה ויציאה של אזרח ישראלי על סמך הצגת דרכון או תעודת מעבר אחרים".

הנה כי כן, עיננו הרואות כי סעיף זה נועד להורות על כך שאזרח ישראלי בצאתו מישראל ובכניסתו אליה יעשה שימוש בדרכונו הישראלי ויציג אותו בפני בקר הגבולות, ולא יעשה שימוש בתעודה אחרת, אף אם הוא מחזיק דרכון אחר והשר רשאי להורות אף אחרת וכי יעשה שימוש בתעודה אחרת.

אין בין הוראה זו להוראה בסעיף 7 לחוק הכניסה לישראל, דבר וחצי דבר.

טענה נוספת של ב"כ הנאשמים כי העבירה שיוחסה לנאשמים לפי חוק הכניסה לישראל אינה יכולה לחול על ישראליים הזכאים לצאת מהמדינה ולהיכנס אליה ללא כל מניעה.

ב"כ הנאשמים ערים ללשונו של סעיף 7 לחוק הכניסה לישראל ואולם לטעמם סעיף 12 (4) לחוק הקובע כי "עובר על הוראה אחרת של חוק זה או של תקנות שהותקנו על פיו - דינו מאסר שנה" היא כי עבירות אלה אינן נוגעות לסעיף 7 אלא להוראות שעניינן הרשות לצאת ולהיכנס לארץ.. (ההדגשה של ב"כ הנאשמים).

ב"כ הנאשמים הסתמכו על טענות פרשניות ואחרות ובין היתר על פסק דינו של ביהמ"ש העליון ב-בג"צ 7803/06 אבו ערפה נ. שר הפנים.

ואכן החלטה זו עוסקת אף היא בחוק הכניסה לישראל ובפרשנותו, אלא שהיא עוסקת בשאלה האם רשאי שר הפנים לשלול רישיון ישיבת קבע של תושב מזרח ירושלים בעילה של הפרת אמונים.

לאחר דיון מעמיק בפסק דין זה, סברו ב"כ הנאשמים כי הוראות סעיף 12 לחוק הכניסה לישראל חלות רק על מי שאינו אזרח ישראלי.

פרשנות זו לא ברורה כלל ועיקר, והיא כאמור מתעלמת מלשונו הברורה והחד משמעית של סעיף 7 לחוק הכניסה לישראל.

אכיפה בררנית

טענה אשר חזרה לאורך כל ההליך היתה טענתם של ב"כ הנאשמים להגנה מן הצדק בשל שכתב האישום הוגש נגד שני הנאשמים תוך אכיפה בררנית.

אקדים ואומר, כי כאמור, טענה זו הועלתה לאורך כל ההליך ובשלבים שונים ואף ניתנו בנושא זה החלטות של בימ"ש זה ושל ביהמ"ש העליון.

אפנה להחלטתי מיום 10/7/19 ולכל האסמכתאות הנזכרות בה ואשר קבעה כי ההגנה לא העלתה ולו חשד ראשוני לקיומה של אכיפה בררנית.

לא מצאתי לחזור ולהביא מהחלטה זו ואסתפק בהפנייה לאמור בה.

על החלטה זו הגישו ב"כ הנאשמים עתירה לביהמ"ש העליון בשבתו כבג"ץ. ביהמ"ש העליון קבע בהחלטתו (בג"ץ 4922/19) כי הוא מקבל את קביעות הערכאה קמא ועם זאת אפשר לב"כ הנאשמים לשוב ולהעלות טענות אלה גם בהמשך ההליך.

ואכן, ביום 22/6/21 ניתנה החלטה נוספת, בה נדחתה הטענה כי קיימת אכיפה בררנית בהליך זה.

אפנה גם להחלטה נרחבת זו והאסמכתאות המופיעות בה.

אין כל טעם או מקום לחזור על האמור בשתי החלטות מפורטות אלה. יש לבחון, האם במהלך ההליך נלמדו נסיבות או עובדות שיש בהן כדי לשנות מהחלטות אלה.

מטעמה של ההגנה העידו לא מעט אנשים, אשר בעדויותיהם בבית המשפט הביאו את חוות דעתם, הגיגיהם ועוד באשר לעצם העמדתם של הנאשמים לדין ובאלו עבירות.

כך העידו דניאל אפשטיין, סופי הוד, אנהיט ורדיניאן, אורנית עיני, רוני שדה, אורנה סרויה.

ההגנה ויתרה על עדותו של יוסף שפרלינג, מפקד תחנת נתב"ג לשעבר

אריה סמיונוב

מענה הממונה לעל העמדת מידע לציבור - בקשה לפי חוק חופש המידע (נ/2)

אנהיט ורדיניאן, עדת תביעה, הבקריית אשר עיכבה את שני הנאשמים במעבר הגבול עם חזרתם לישראל, נשאלה על ידי ב"כ הנאשמים שאלות רבות הנוגעות לפתיחת חקירה נגד חשודים, באלו נסיבות ובאלו עבירות.

לא מצאתי להרחיב ולפרט, כיוון שעדה זו, כמו גם עדים אחרים, פכי שיפורט להלן, יכולה להעיד עדות מצומצמת מאוד, ככל הידוע לה ומניסיונה בעבודתה שלה. אין בעבודתה של עדה זו כדי לקבוע מדיניות או אפילו ליישם מדיניות של חקירה והעמדה לדין.

לכן אין מנקום לייחס משקל כלשהו לאמירותיה בדבר אפשרויות העמדה לדין של חשודים.

אורנה סרויה, העידה כעדת הגנה. היא סיפרה כי החלה עבודתה כבקירת גבול ולאחר מכן היתה קצינת ביקורת גבולות באילת וכן שימשה כקצינת חקירות במינהלת ההגירה. בשנת 2015, סיימה את תפקידה אחרון בלה"ב ופרשה ממשטרת ישראל.

העדה הרחיבה וסיפרה על מעברים במעברי הגבול, באמצעות אישורי מעבר ובלעדיהם והתיימרה להביא מעין עדות "מומחה" לענין העמדה לדין בעבירות לפי חוק הכניסה לישראל.

העדה אישרה כי מעודה לא שימשה בתפקיד כזה בנתב"ג, אלא שלטעמה המדיניות זהה בכל מעברי הגבול. לטענתה, במסגרת עבודתה שלה לא נפתחו תיקים כאלה נגד חשודים וממילא לא הוגשו כתבי אישום. העדה התייבבה לעדות כעדת הגנה לאור פוסט שפרסמה ברשתות החברתיות ובו ציינה כי לטעמה אין נוהגים להגיש כתבי אישום נגד חשודים, בנסיבות מעשיהם של הנאשמים.

צר לי שהעדה הובאה לעדות, משלא היה לה דבר וחצי דבר לתרום לנושאים שבמחלוקת.

העדה סיימה תפקידה במשטרת ישראל בשנת 2015, מספר שנים בטרם נכנסו ההנחיות בהן עסקין לתוקף וממילא לא קיבלה אותן מעולם ולא נהגה לפיהן. יתר על כן, היא עסקה בנושאים דומים אמנם של הגירה והסתננות, אך לא בנושא עסקין וחשוב מכל - אין לה לעדה ולא היתה לה גם בזמנו, עת שירתה במשטרת ישראל, כל סמכות לפתוח חקירות, להורות על סגירתן או לנקוט הליכים פליליים נגד מאן דהוא, בוודאי, לא השתייכה לקובעי המדיניות ואין ביכולתה לתרום תרומה כלשהי לשאלה האם נעשתה בענייננו אכיפה בררנית - אם לאו.

רוני שדה, שימשה כקצינת החקירות בנתב"ג, בתקופה הרלבנטית להגשת כתב האישום נחקרה ארוכות אודות תפקידה וחלקה בחקירות מעין אלה. העדה הסבירה כי הסמכות להורות על העמדה לדין נתונה לפרקליטות וכל תיק חקירה כזה הנפתח, מועבר אל הפרקליטות להחלטתה. היא סיפרה כי בשלב מסוים ניתנה הנחייה להוסיף לעבירה לפי החוק הכניסה לישראל גם עבירה של קבלת דבר במרמה ומכאן שלקציני החקירות לא היתה כל סמכות באשר להחלטה בחקירות אלה והיה צורך להעבירן לפרקליטות.

העדה הובאה כעדת הגנה ומשכך היה מקום לחקור אותה על ידי ב"כ הנאשמים כעדת הגנה. הגם שהללו חזרו וחקרו אותה על דרך של חקירה נגדית, לא היה כל טעם בכך.

גם עדה זו, הגם שהיא קשורה לחקירה דן באפן ישיר, אין לה כל השפעה על העמדה לדין או על קביעת מדיניות.

יתר על כן, לא היה בדבריה כדי לספק נתונים כלשהם, המעידים על אכיפה בררנית.

סופי הוד ואריה סמיוניוב היו אף הם מעורבים בחקירה זו ונשאלו שאלות הנוגעות למדיניות חקירה והעמדה לדין. אף הם, כמו העדים האחרים, אינם בגדר עדים היכולים להעיד על מדיניות חקירה והעמדה לדין ואין בפרשנותם, או בחוות דעתם או בדעתם האישית, כאלו או אחרות, להביא לקביעת ממצאים באשר לשאלה האם היתה בענייננו אכיפה בררנית.

הדרך לבחינת אכיפה בררנית היא בבחינת המדיניות הנ"ג דרך כלל, בין בפועל ובין על פי הנחיות כתובות ובעל פה שהועברו אל הגורמים הרלבנטיים ואל מול אלה בחינת המקרה הנדון - האם הוא עולה בקנה אחד עם המדיניות והנוהג - אם לאו.

בעדויותיהם של העדים האלה ואף של אחרים אשר נשאלו שאלות דומות לא היה כדי להביא לממצאים חדשים, או לעובדות, או לנסיבות, שלא היו ידועים קודם לכן ועל כן לא נלמד מעדויותיהם שינוי כלשהו באשר למצב הקיים, טרם מתן שתי החלטותי הקודמות בסוגיית האכיפה הבררנית.

עוד הוגש על ידי ההגנה מסמך שהוא תשובת הממונה על העמדת מידע לציבור במשרד המשפטים לבקשת ב"כ הנאשמים בסוגיה זו. מסמך זה (2/נ) הוגש גם בשלבים המקדימים של ההליך ונזכר גם בהחלטותי הקודמות.

על כן אציין, אך בתמצית, כי העולה ממסמך זה, כמו גם מהחלטותי הקודמות, כי אכן בחודש מאי 2018 התגבשה אצל המאשימה מדיניות חדשה ולפיה בנוסף לעבירה לפי חוק הכניסה לישראל יש מקום לייחס עבירה נוספת של קבלת דבר במרמה. מאז יולי 2018 יושמה מדיניות חדשה זו.

המעשים המיוחסים לנאשמים בכתב האישום התבצעו בספטמבר ובראשית אוקטובר 2018.

אכן, זמן קצר לאחר קבלתה והטמעתה של המדיניות החדשה, ועל כן, ומטבע הדברים, לא היו עד אז כתבי אישום רבים בסוגיה זו, אולם אין המדובר באכיפה בררנית.

גם ממסמך של מבקר המדינה (3/נ) אשר הוצג על ידי ההגנה לא ניתן ללמוד נתונים על אכיפה בררנית וגם ממנו ניתן ללמוד כי המאשימה הגיעה למסקנה לאור התגברות תופעות מסויימות כי יש מקום להחמיר את המדיניות.

העולה מכל המקובץ כי לא חל כל שינוי ובוודאי לא כל שינוי משמעותי, מאז ניתנו החלטותי הקודמות בנושא הטענה של אכיפה בררנית. משכך - הן עומדות ותקפות והטענה נדחית.

שיקולים זרים בהעמדה לדין

לטעמה של ההגנה, שיקולים זרים ולא ענייניים עמדו בבסיסה של ההחלטה להעמיד את הנאשמים לדין, ולמעשה, היה זה בשל מעמדו ותפקידו של הנאשם - יו"ר לשכת עורכי הדין.

המאשימה הצהירה כי גם אם שקלה שיקולים אלה, הרי שאלה לא היו השיקולים המכריעים בהחלטתה.

קיבלתי את טיעוניה של המאשימה כי משהוכחה, לכאורה, עבירה שבוצעה על ידי מאן דהוא, ויש מקום להגיש נגדו כתב אישום, הרי שיש לתת את הדעת גם למעמדו הציבורי, בשל הענין לציבור שיש בהעמדה לדין זו.

כפי שנכתב אף בהחלטות קודמות, לא מצאתי כי מדובר בשיקולים זרים. האינטרס הציבורי, הענין הציבורי ומעמדו של הנאשם ותפקידו הם שיקולים שעל המדינה לשקול בבואה לקבל החלטה מעין זו. למעשים המבוצעים על ידי בעל תפקיד ציבורי חשוב ורם מעלה, יש חשיבות והשלכה על נורמות התנהגות, אמון הציבור ועוד ועוד.

על כן - נדחית אף טענה זו.

טענות נוספות

בשולי הדברים אתייחס למספר טענות נוספות שהועלו על ידי ב"כ הנאשמים -

עיכוב הנאשמים לתקופה העולה על התקופה הנזכרת בחוק בטרם חקירתם - המאשימה אישרה כי אכן עיכובם של הנאשמים עלה במעט על התקופה קבועה בחוק בטרם חקירתם. המאשימה הציגה פרשנות אפשרית כי למעשה, עוכבו שני הנאשמים על ידי שתי רשויות שונות - ביקורת הגבולות והמשטרה ועל כן מאז עיכובם על ידי המשטרה, לא חלף פרק הזמן העולה על הקבוע בחוק.

לא מצאתי להידרש לשאלה זו.

אני מקבלת את הטענה כי עיכובם של הנאשמים נמשך מעט מעבר לאמור בחוק ואולם גם בקביעה זו אין כדי להשליך על ממצאיה של הכרעת דין זו. לא נטען כי יש בכך כדי להשפיע על קבילותן של הודעות שנמסרו לאחר מכן במשטרה ואף לענין משקלן - לא מצאתי לייחס לכך משקל משמעותי.

בקשת המשטרה לקבל את תיק הגירושים של הנאשם מביהמ"ש לענייני משפחה - ב"כ הנאשמים יצאו חוצץ נגד בקשה זו שהובאה בפני שופט, ולטעמם, גם היא מעידה על ה"יחס המיוחד" לו "זכה" הנאשם וכי לא היה מקום כלל ועיקר לבקשה כזו.

אמנם, בקשה כזו אכן הוגשה ויש לשער כי כך נעשה לאור הדברים שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה לגבי הליך הגירושים בו הוא נתון והקשר למעשיו, והכל כפי שפורט לעיל ואולם לא מצאתי להידרש לכך, כיוון שסוף דבר נענתה המשטרה בשלילה לבקשה זו על ידי השופט בפניו הובאה.

צורך באישור מיוחד לחקירתו של הנאשם מכח נוהל אח"מ "חקירת אישי ציבור בכירים" - נוהל זה (נ/1) הוגש על יד ההגנה ולטעמה היה מקום לקבל אישור לחקירתו של הנאשם. העדה רוני שדה, האמונה על חקירת הנאשמים מסרה בבית המשפט כי למיטב זכרונה אישור כזה אכן התקבל טרם החקירה.

ואולם, אפילו לא ניתן, ויש בכך טעם לפגם ומקום להערה ולתיקון - אין לכך כל השפעה על קבילות ראיות ומשקלן ואף

לא נטען כך, ואין לכך כל השפעה על ממצאי הכרעת דין זו.

סוף דבר

כל אחד מהנאשמים מורשע בעבירות כדלקמן -

יציאה מישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל ו- סעיף 29 (ב) לחוק העונשין

כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל ו- סעיף 29 (ב) לחוק העונשין

שתי עבירות של קבלת דבר במרמה בצוותא, לפי סעיפים 415(רישא) ו-29(ב) לחוק העונשין.

בשולי הדברים אציין כי במובלע ושלא בהרחבה עלתה שאלת הימנעות מהרשעה. סוגיה זו תידון, אם ימצאו הצדדים לנכון להעלותה, במהלך הטיעונים לעונש.

ניתנה, היום, כ"ד אלול תשפ"ב, 20 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים

עינתרון, שופטת - נשיאה